

3 OSCAR®-DÍJ JELÖLÉS

LEGJOBB FILM · LEGJOBB NŐI FŐSZEREPLŐ · LEGJOBB NEMZETKÖZI JÁTÉKFILM

GOLDEN GLOBE-DÍJ

LEGJOBB NŐI FŐSZEREPLŐ

VELENCEI NEMZETKÖZI FILMFESZTIVÁL

LEGJOBB FORGATÓKKÖNYV

FERNANDA TORRES SELTON MELLO FERNANDA MONTENEGRO

ÉN MÉG ITT VAGYOK

WALTER SALLES FILMJE

ÉN MÉG ITT VAGYOK

SZÍNES, FELIRATOS BRAZIL DRÁMA, 136'

Rendezte: **Walter Salles**

Eredeti cím: **Ainda Estou Aqui**

Nemzetközi cím: **I'm Still Here**

Műfaj: **dráma**

Gyártási év: **2024**

Nyelv: **brazíliai portugál**

Gyártási ország: **Brazília, Franciaország**

Formátum: **színes, feliratos 2K DCP**

Korhatár besorolás: **Nem ismert**

SZINOPSZIS

Eunice (Fernanda Torres) boldogan él férjével és közös gyermekeikkel Rio de Janeiróban. A férj, Rubens Paiva azonban ellenzéki politikus, az épp regnáló katonai diktatúra egyik hangos kritikusa, így 1971-ben a hatóságok erőszakkal elviszik őt otthonából. Eunice és a gyerekek ezáltal nemcsak a családfő hiányával, de az elnyomó rendszer valódi arcával is szembesülnek. Évekig várják vissza Rubenst, aki lehet, hogy soha nem térhet már haza. Eunice azonban nem nyugszik, és elhatározza: megkeresi eltűnt férjét.

A FILMRŐL

Walter Salles családdrámába oltott politikai krimije a később ügyvédként és emberi jogi aktivistaként híressé vált Eunice Paiva szemszögéből mutatja be Brazília történelmének egyik legsötétebb időszakát. A film Eunice és Rubens legidősebb fiának, Marcelo Rubens Paivának az azonos című könyve alapján készült, aki apja eltűnése idején 11 éves volt. A három Oscar-díjra jelölt (legjobb film, legjobb nemzetközi film, legjobb női főszereplő) *Én még itt vagyok* nagyszabású, évtizedeken átívelő, megrázó portré egy családról, akik az igazság keresésére tették fel az életüket.

Az *Én még itt vagyok* hihetetlen sikerszériát fut, ősszel a Velencei Nemzetközi Filmfesztiválon elnyerte a legjobb forgatókönyvnek járó díjat, majd a New York-i és a torontói filmfesztiválok programjában is szerepelt. Fernanda Torres-t olyan színésznők társaságában jelölték Golden Globe-ra a legjobb női főszereplők kategóriájában, mint Nicole Kidman, Angelina Jolie, Tilda Swinton és Kate Winslet, kisebb meglepetésre pedig első brazil színésznőként meg is kapta a díjat. A filmben Torres mellett szerepel az édesanyja, Fernanda Montenegro is, akit ugyanúgy egy Walter Salles-rendezés, a Központi pályaudvarban nyújtott alakításáért jelöltek Golden Globe-ra és Oscarra 1999-ben.

RENDEZŐI KOMMENTÁR ---

Amikor először olvastam Marcelo Rubens Paiva könyvét, mélyen megérintett. Paiva elsőként mesélte el a desaparecidos – azok az emberek, akik a brazil diktatúra alatt tűntek el nyomtalanul – történetét a túlélők szemszögéből. Eunice Paiva, egy ötgyermekes édesanya tapasztalatain keresztül egyszerre tárult fel a veszteség feldolgozásának terhe, és egy történelmi seb, amitől a mai napig szenved a nemzetünk. Ez a film rendkívül személyes: ismertem ezt a családot, és barátok voltunk a Paiva-gyerekekkel. Az otthonuk máig élénken él az emlékeimben. Az alatt a hét év alatt, míg az *Én még itt vagyok* megszületett, Brazília ismét veszélyesen közel sodródott az 1970-es évek disztópiájához – ez pedig még sürgetőbbé tette ennek a történetnek az elmesélését.

BESZÉLGETÉS A RENDEZŐVEL

Hogyan jutott el hozzád ez a történet?

A '60-as évek végén ismertem meg a Paiva családot, azaz Rubenst, Eunice-t és az öt gyermeküket, Verocát, Eliánát, Nalut, Marcelót és Babiut. Ők épp Rióba költöztek, én pedig akkor tértem vissza oda, miután öt évet külföldön voltam. A kamaszkorom nagy részét abban a házban töltöttem, ami a filmben is központi szerepet játszik. Ezen a számomra meghatározó helyen fedeztem fel például a Tropicália nevű művészeti mozgalmat és heves vitákat hallgathattam a politikai helyzetről a diktatúra árnyékában. Emellett olyan emberekkel találkoztam, akik nagy hatással voltak rám. A Paiva-ház, akárcsak a mozi, ráébresztett engem arra, hogy a világ sokkal nagyobb, mint amit el tudok képzelni.

Milyen szempontból követi a film Marcelo Paiva könyvét, ami ugyanezen a címen jelent meg és az édesanyja életrajzát meséli el? Marcelo ráadásul nemcsak irodalmi és színházi műveket, de filmforgatókönyveket is írt. Ő részt vett a munkálatokban?

A film elsősorban az én személyes élményeimből született: Rubens eltűnése sokkolt, ő volt az első az ismerőseim közül, aki így járt. Marcelo könyve, ami a szülei sorsa mellett arról is szól, hogy az anyukája hogyan próbálta meg újraalkotni a családi emlékezetüket, mélyen megérintett engem. A 2015-ben megjelent regény azonban önmagában nem volt elég ahhoz, hogy kedvet kapjak az *Én még itt vagyok* elkészítéséhez. A családhoz fűződő kapcsolatomban, és a múlt újraépítésének kérdése a különböző emlékfoszlányokon keresztül – ezek már jóval azelőtt is hatottak rám, hogy eldöntöttem, belevágok ebbe a kalandba hét évvel ezelőtt. Felszabadított, hogy Marcelo Paiva csatlakozott Murilo Hauser és Heitor Lorega forgatókönyvírókhoz a munkálatok során. Ez az együttműködés azért volt gyümölcsöző, mert Marcelo belülről ismeri a történetet, gyakorló író és forgatókönyvíró, viszont meg tudta adni nekünk a szabadságot, ami ahhoz kellett, hogy adaptáljuk a könyvét.

Általánosságban milyen volt a kapcsolatod Eunice Paiva családjával?

Az egyik legerősebb kamaszkori emlékem egy olyan házról szól, ahol az ajtók és az ablakok mindig nyitva voltak, ahol a legkülönbébb korosztályok vegyültek egymással. Ez különleges volt egy diktatórikus berendezkedésű országban. Kamaszként lenyűgöző volt számomra ez a kontraszt a diktatúra és Paiváék háza között. Idővel arra jöttem rá, hogy a Paiva-család története Brazília egyik összetört álma. Az otthonukban mindig érezhetted a korai '60-as évek vibrálását és azokat az eszméket, amik a szabadságvágyat, a befogadást hirdették és a világ sok pontján jelen voltak akkoriban, nálunk viszont a saját brazil identitásunk mentén formálódtak tovább. Ebben az időszakban szökkent szárba a Niemeyer és Lucio Costa nevével fémjelzett új építészeti irányzat, Caetano Veloso, Gal Costa és Gilberto Gil új zenei irányokat találtak, aztán ott volt a Cinema Novo mozgalom is, aminek Nelson Pereira dos Santos és Glauber Rocha voltak a főbb alakjai. A Paiva családnak ez az életmód az ellenállás egy formáját jelentette. Ez a lehetséges Brazília, ez az ígért megsemmisült a katonai diktatúra által, amely 1964-ben megdöntött egy demokratikusan megválasztott

rendszer, majd 21 évig uralta az országot. Rubens Paiva meggyilkolása ennek a megsemmisülésnek a közvetlen következménye.

Eunice Paiva nézőpontjából meséled el a történetet. Miért? Mit jelképez ő ma Brazília számára?

Marcelo könyve is úgy van felépítve, hogy Eunice perspektívájából látjuk az eseményeket. Ennek a történetnek a középpontjában egy nő áll, akinek újra meg kellett határoznia saját magát, visszautasítania, amit a sors neki szánt és kilépnie a patriarchátus kereteiből. Eunice a rendszerrel szembeni ellenállásnak egy ritka formáját testesíti meg. A könyv és a film is tekinthető úgy, mint egy történet a személyes emlékek rekonstrukciójáról, mindezt Eunice vezetésével. Ez pedig átfedésben van egy nemzet, Brazília emlékezetének a helyreállításával is. Ez a személyes és kollektív emlékezet közötti átfedés volt az egyik ok, amiért el akartam készíteni ezt a filmet. A Paiva család Rubens utáni kutatása 30 évig tartott, és egybeesett Brazília újrademokratizálásának küzdelmeivel is.

Miért volt fontos, hogy a film elhagyja az 1970-es éveket és napjainkig folytatódjon olyan történetszálakkal, amik Rubens Paiva elrablásához kötődnek?

Először is, a történetnek van egy belső idővonala, amit szerettem volna tiszteletben tartani. Eunice életének egyes szakaszai, a családi és kollektív emlékezet lassú helyreállítása évtizedeket ölelnek fel. Az, hogy a gyerekei folytatták Eunice küzdelmét, az *Én még itt vagyok*ot a továbbadás filmjévé is teszi. Ezért van az, hogy a Paiva család több nemzedéket asztalhoz ültető étkezése a film végén rímel az egyik első jelenetre, amikor szintén egy családi ebédet látunk. Ennek a körkörös konstrukciónak megvan a politikai vetülete is. Nem a képzelet szüleménye például az a jelenet, amikor az idősebb Eunice már elvesztette az emlékezetét és megismeri a férjéről készült fotót egy híradós riportban. Ez egy tény, amit Marcelo könyve részletesen leír. Mindez lehetővé tette az idős Eunice-t játszó Fernanda Montenegro számára, hogy újraélhesse ezt a különleges pillanatot a filmben.

Kicsoda Fernanda Torres, aki a főszerepet játssza?

Fernanda a generációjának egyik legnagyobb

színésze, és alkotótársam az 1995-ös Idegenben óta, amit Daniela Thomasszal közösen írtunk és rendeztünk. Szeretem a Fernanda játékából áradó intelligenciát, ami abból fakad, hogy mélyen megérti azokat a karaktereket, akiket megformál. Lenyűgöző a bátorsága, hogy védőháló nélkül ugrik bele a szerepeibe.

Fernanda emellett író is és fontos szereplője a Brazíliában zajló politikai és kulturális vitáknak. Az *Én még itt vagyok* egy film a családról, amit egy filmes család készített, hiszen Fernanda mellett az anyukája, Fernanda Montenegro is szerepel benne. Emellett ennek a filmes családnak a része a producerünk, Daniela Thomas és én magam is. Most pedig ez a család új tagokkal bővül.

Honnan jött az az ötlet, hogy Super 8-as felvételeket használj?

A kezdetektől fogva organikusnak éreztem, ha 35mm-es filmet és Super 8-at is használunk. A Super 8 visszahozza azoknak a régi családi videóknak a textúráját és tökéletlenségét, amikre az én korosztályomból biztosan sokan emlékeznek: egy olyan médium, ami elsősorban

emlékeket hordoz. A 35mm-es film textúrája és szemcséssége pedig képes elrepíteni bennünket egy másik korba anélkül, hogy mesterségesen kellene szemcsésíteni, módosítani a digitálisan rögzített képet.

Mit jelképez ez a film ma Brazíliában?

Az én nemzedékem 21 évnyi katonai diktatúra után érkezett meg a filmszakmába. Az elnyomás éve alatt sok történetet nem lehetett elmesélni. Logikus lett volna ezeket a sorsokat akkor feldolgozni, azonban a Collor-kormány 1990-es évek eleji katasztrofális szereplése arra kényszerített bennünket, hogy az ország akkori jelenéről beszéljünk, hiszen Brazília akkor is válságban volt. Mi emiatt készítettük először az *Idegenben-t*, majd a Központi pályaudvart. Amikor a szélsőjobb előtetört Brazíliában, néhány évvel Bolsonaro győzelme előtt, egyértelművé vált, milyen törékeny az emlékezetünk a katonai diktatúra időszakát illetően. Létfontosságúnak tűnt, hogy jobban megértsük a traumatikus múltat és általa megpróbáljuk elkerülni, hogy megismételjük a régi hibákat. Az *Én még itt vagyok*ban az állam megtámad egy családot, eldönti, ki élhet, halhat,

majd nyomtalanul eltüntet embereket. 2021-ben Brazília elnöke kitüntette annak a korszaknak a hőhérait. Ez a film, amit még a Bolsonaro-korszak előtt kezdtünk fejleszteni, sajnálatos módon nem csupán egy letűnt korról szóló alkotásnak tűnik, hanem egyben figyelmeztetésnek is az újfajta autoriter fenyegetésekre, amelyek nemcsak Brazíliát, hanem az egész világot veszélyeztetik.

WALTER SALLES | RENDEZŐ

Walter Salles brazil filmrendező. *Központi pálya-udvar* (Central do Brasil, 1998) című filmje elnyerte a Sundance–NHK forgatókönyvírói díját, a Berlini Nemzetközi Filmfesztiválon pedig Arany Medvét és a legjobb női alakításért járó díjat. Emellett a film két Oscar–díjra is jelölést kapott: a legjobb idegen nyelvű film és Fernanda Montenegro alakításáért a legjobb színésznő kategóriában. A film elnyerte a Golden Globe– és a BAFTA–díjat is a legjobb nem angol nyelvű film kategóriában.

Salles *A motoros naplója* (Diarios de motocicleta, 2005) című filmje Ernesto "Che" Guevara és barátja, Alberto Granado 1952–es dél–amerikai utazásának életrajzi feldolgozása. A film két Oscar–jelölést kapott, és elnyerte a BAFTA–díjat a legjobb nem angol nyelvű film kategóriában.

A 2008–ban bemutatott *Lépések útja* (Linha de Passe), amelyet Salles Daniela Thomasszal közösen írt és rendezett, a cannes–i filmfesztivál versenyprogramjában szerepelt, Sandra Corveloni pedig a

legjobb színésznőnek járó díjat nyerte az alakításáért.

2009–ben Salles életművéért megkapta a Robert Bresson–díjat a Velencei Nemzetközi Filmfesztiválon.

Az *Én még itt vagyok* ismét összehozta Salles régi alkotótársait, Fernanda Torrest és Fernanda Montegrót. A film premierjére a 2024–es Velencei Nemzetközi Filmfesztiválon került sor.

MURILO HAUSER | ÍRÓ

Murilo Hauser írta az *Egy nő láthatatlan élete* című filmet, amely 2019-ben elnyerte a Grand Prix-díjat a Cannes-i Fesztivál Un Certain Regard szekciójában. 2021-ben a *Mariner of the Mountains* című filmjével ismét szerepelt a fesztivál programjában.

Rövidfilmjei, a *Silence and Shadows* és a *My Fear* díjazott alkotások voltak New Yorkban és Buenos Airesben, és kétszer egymás után nyerték el a legjobb nemzeti animációs film díját a riói Curta Cinema fesztiválon.

A svédországi Bergman Központ meghívására ő rendezte a múzeum első VR-projektjét, amelyet a 42. São Pauló-i Nemzetközi Filmfesztiválon mutattak be.

Színházban az *Avenida Dropsie* című darabot alkotta meg a Sutil Companhia társulattal, valamint ő írta és rendezte a díjnyertes *Não Sobre o Amor* című előadást Felipe Hirsch rendezésében.

Hector Babencóval közösen rendezte a *Hell* című filmet, amelyben Bárbara Paz játszotta a főszerepet. Emellett ő rendezte Will Eno *Oh, the Humanity* című darabját, valamint Joël Pommerat *Les Marchands* című művének filmadaptációját Heitor Loregával együtt.

Az operában olyan produkciókban vett részt, mint *Az impresszárió* Marcio Abreuval, a *Kékszakállú herceg vára*, valamint a *Rigoletto*, amelyet Felipe Hirsch-sel közösen rendezett a São Pauló-i Városi Színház centenáriumi ünnepségére.

Murilo a Dél-Kaliforniai Egyetemen szerezte meg forgatókönyvírói mesterfokozatát Fulbright-ösztöndíjasként. Jelenleg oktatóként dolgozik a fortalezai Cena 15 audiovizuális narratív központban, valamint tanácsadóként és executive producerként vesz részt Gabriel Mascaro készülő filmjében.

SZEREPLŐK

Fernanda Torres	Eunice Paiva
Fernanda Montenegro	Idős Eunice Paiva
Selton Mello	Ruben Paiva
Valentina Herszage	Fiatal Vera
Luiza Kozovski	Fiatal Eliana
Maria Manoella	Vera
Marjorie Estiano	Eliana
Bárbara Luz	Fiatal Nalu
Cora Mora	Fiatal Babiu
Gabriela Carneiro da Cunha	Nalu
Olivia Torres	Babiu
Guilherme Silveira	Fiatal Marcelo
Antonio Saboia	Marcelo
Pri Helena	Maria José
Dan Stulbach	Baby Bocayuva
Thelmo Fernandes	Lino Machado
Humberto Carrão	Felix
Maeve Jinkings	Dalva Gasparian
Carla Ribas	Martha
Camila Mardila	Dalal Achcar
Daniel Dantas	Raul Ryff
Charles Fricks	Fernando Gasparian
Helena Albergaria	Beatriz Ryff
Marcelo Várzea	Ritor
Caio Horowicz	Pimpão

STÁB

Rendező	Walter Salles
Forgatókönyv	Murilo Hauser and Heitor Lorega
Operatőr	Adrian Teijido
Díszlettervező	Affonso Gonçalves, ACE
Jelmeztervező	Carlos Conti
Zene	Cláudia Kopke
Hang	Warren Ellis
Hangmérnök	Laura Zimmerman
Makeup	Stéphane Thiébaud
Speciális effektek	Marisa Amenta
Casting	Cláudio Peralta
Művészeti Producer	Leticia Naveira
Executive Producer	Daniela Thomas, Guilherme Terra, Thierry de Clermont-Tonnerre, Lourenço Sant'anna, Renata Brandão, Juliana Capelini, David Taghioff, Masha Magonova
Producer	Maria Carlota Bruno, Rodrigo Teixeira, Martine de Clermont-Tonnerre
Társproducer	ARTE France Cinéma, Conspiração, Globoplay

A film Marcelo Rubens Paiva *Ainda Estou Aqui* című regénye alapján készült

ÉN MÉG ITT VAGYOK

A SONY PICTURES CLASSICS RELEASE A VIDEOFILMES RT FEATURES AND MACT PRODUCTIONS IN COPRODUCTION WITH ARTE FRANCE CINÉMA CONSPIRAÇÃO AND GLOBOPLAY PRESENTS "I'M STILL HERE"
FERNANDA TORRES SELTON MELLO FERNANDA MONTENEGRO WRITTEN BY MURILO HAUSER AND HEITOR LOREGA DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY ADRIAN TEJIDO, ABC EDITING BY AFFONSO GONÇALVES, ACE PRODUCTION DESIGNER CARLOS CONTI COSTUMES BY CLAUDIA KOPKE
ORIGINAL MUSIC BY WARREN ELLIS SOUND BY LAURA ZIMMERMANN ASSOCIATE PRODUCER DANIELA THOMAS PRODUCED BY MARIA CARLOTA BRUNO RODRIGO TEIXEIRA MARTINE DE CLERMONT-TONNERRE
DIRECTED BY WALTER SALLES BASED ON THE BOOK "I'M STILL HERE" BY MARCELO RUBENS PAIVA

©2024 VIDEOFILMES / RT FEATURES / GLOBOPLAY / CONSPIRAÇÃO / MACT PRODUCTIONS / ARTE FRANCE CINÉMA

VIDEOFILMES

RT
FEATURES

MACT

arte

CONSPIRAÇÃO

globoplay

CANAL+

CINE+
OCS

LIBRARY PICTURES
INTERNATIONAL

goodfellow

SONY PICTURES CLASSICS™
©2024 SONY PICTURES ENTERTAINMENT INC.

magyarhangya